

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα σ'τὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

ΧΩμα κι' ἔνταξόσα δέκα
κι' ἔλα τὰ σαθρὰ πέλτα.

Εἴκοσι Νοεμβρίου,
κι' ἀπόπειρα θηρίου,

Χίλια κι' ἑκατὸ σακρατζῆν,
κῆλο παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς τρέξῃ.

Ὁ ἔρωμος, ἐπιστοαμένος τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐτῶν πενητσακτιῶ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήττα καὶ μ' ὄρλιον ἀνοῦρετό.

**Ὁ Προϋποπουργὸς λαλῶν
εἰς τὴν γῆν Θεσσαλῶν.**

Φ. — Δὲν ἄκουσε ρητορικὴ καὶ πάλι συναλία;
δὲν εἶδες τὸν Προϋποπουργὸ μέσα σ'τὴ Θεσσαλία;
Δὲν εἶδες τὸν Ἀλεξάνδρῃ νὰ στέκεται σιμὰ του;
δὲν ἄκουσε τοῦλάχιστον τὸ νέον πρῶταγμα του;

Καὶ σὺ δὲν τὸν κλαίρισε
σ'τὰ Τρίκαλα, σ'τῆς Λέρισσας,
σ'τὰ Φάρσαλα, στοὺς Βόλους,
ἀγγέλλοντα πρὸς ἑλοὺς
πρῶταγμα ἑλληνῶν
μακρῶν τῶν Ἀθηνῶν;

Δὲν τὸν ἐκύτταξες καὶ σὺ νὰ τρέξῃ σ'τοὺς Σοφάδες
ἐνὶ χιῶνος ἐφεστάν μικραὶ μικραὶ νηάδες,
καὶ δὲν τὸν εἶδες σπεύροντα παρήγορον ἰδίαν
ὕπὸ βροχῆν ραγδαίαν;

Δὲν τὸν κῦτταξες, τρελλέ μου,
νὰ διέρχεται τὰ μέρη
τοῦ περιλλοῦς πολέμου,
ὅπου τόσας συγκινήσεις
καὶ μεγάλας ἀναμνήσεις
σ' ἑλοὺς τοὺς συγχρόνους φέρει;

Ἄκουσε τὴν λαχῆν,
ποῦ βαρῦβρομος ἀντήγει;
δὲν τὸν εἶδες μὲ βροχῆν

καὶ μὲ πάγους καὶ μὲ ψύχην
νὰ διέρχεται κοιλάδας εἰς εὐφύρους εἴτε στείρας,
καὶ χειμάρρους καὶ γεφύρας;

Δὲν εἶδες νὰ χαράξῃ μὲ προκοπὴν βεβαία;
τὸν εἶδες μὲ φιλάτους
πολίτας καὶ σπαθιάτους,
μὲ τὸν Μαρκαντιονέκη καὶ μὲ τὸν Μπαδαβία;

Χρίσας μ' ἔνθουσιασμέν
τὸν ἐδῶ συνδυασμέν,
Χρίσας οὐδ' τὸν Καζανόβα, Κολοσοῦμα, καὶ λοιπούς,
κι' ἄλλους μὲν εὐχαριστήσας,
ἄλλους δὲ δυσαρστήσας,
καὶ τοσοῦτων καὶ τοιοῦτων ματαιώσας τοὺς σκοπούς.

Χρίσας μ' ἔνθουσιασμέν
τὸν ἐδῶ συνδυασμέν
τῆς Ἀττικοβουλίας,
ποῦ εἰς μέσα τόσους κλάδους,
διηγήφρους καὶ Σαμπάδους,
κι' ἄνδρας ἐπαγγελματίας.

Τὴν γῆν παίξας, τὴν γῆν χάσας μέσα σὲ λίστων πληθῶσαν,
καὶ τὴν τελευταίαν ὡσαν
χρίσας καὶ τὸν Παγαγιῆν,
δὴλαδὴ τὸν Χακακίον,
εἰς ἐπαγγελίας γῆν,
εἰς εὐδαίμονιαν τόπον.

εθάνει πανηγυρικάς
 ἢ μοχθήσας Κρητικός.

Υπέστει από κάποιου μόχθου
 κι' υποδείξεις ἔβρινον ἄρον,
 ποταμίων ἀκούει φύθους
 ἀκι μουγγυρίσματα χαμῆζων.

Ἀπό μέσ' ἀπὸ τὰ βάρη πεδιάδων ἀπατήτων
 ὡς περίλαμπρον μαρμαίρει,
 ἀκι θαυμάζει δοξῆς μερῆ
 ἀκι μάχων ἀλλοσημόνων.

Βλέπει πλοῦτον περίσσιον,
 βλέπει νόμας τὸν ὄσσιον,
 βλέπει κι' ἄλλους μὲς κλιμάκια
 νὰ ψαρεύουν σὲ ποτάμια.

Εἶδα τὸν Πρωθυπουργό,
 ποῦ γι' αὐτὸν κυτῆς πατέρης
 σωτηρίαν νὰ κλωσσοῦν.

Ἐβλεπε ἀκι τὴν Ἀργὴ
 νὰ πηγαίνει γιὰ τὸ δέρμα
 τῆς Κοιλίδος τὸ χρυσοῦν.

Κι' ἐφαντάστη, Περικλέτο, πῶς ἐκείθεν ἐπιστρέφει,
 κι' ἔφερνε ὡς νίκης γέρας
 τὸ χρυσομάκλον τὸ δέρμα,
 ἀκι μὲ τοῦτο τῆς Ἑλλάδος τὴν πενίαν περιστέρει.

Χρίσας τὸν συνδικασιὸν τῆς Ἀττικοβοιωτίας
 εἶπε πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς τὰ τῆς νέας πολιτείας.
 Χρίσας ἀκι τοὺς Ἀθηναίους,
 χρίσας ἀκι τοὺς Βοιωτοὺς,
 ἐξαγγέλλει λόγους νέους, ὀσμῆς ἀπὸ τὸν ἄντρον
 πλὴν οὐχὶ καὶ τσικουτοῦ.

Κι' ὀμιλοῦντος τοῦ Κρητῆος
 περὶ τῶν ὑδραυλικῶν,
 βρέχει μέγας ὕετός
 σὺμπαν τὸ Θεσσαλικόν.

Ἐκραζῶν σκιρτῶντες κρᾶκται
 πρόγραμμα παντοῦ καινόν,
 κι' ἦνοιξαν οἱ καταρράκται
 ἀσπρερίνων ὄρεων.

Καὶ συνώδους τοὺς λόγους ἕνας μὲρος συνεχῆς,
 ἀκι μὲ ὀμβρέλας τῆς βροχῆς
 κόσμος ἔτρεχε πλῆθος.

Τὸν εἶδες τὸν Πρωθυπουργό;... τὸν εἶδα, παπακάρδα...
 ἐξῆλθες ἀκι πᾶς ὄκνος,
 ἀκι κόσμος ἔσπευσε πικνός,
 ἀκι Δῆμαρχοι μὲ φράγχινα κι' ἄλλοι μὲ ροῦσταπέλα.

Καὶ γρηγορεῖς Ζηλευτῆς
 ἤκουσε προσφωνήσεις,
 ἀλλὰ κι' ὁ Τσούρος ὁ Μουφτῆς
 παρῆστη τῆς Λακρίσις.

Τὸν εἶδες τὸν Πρωθυπουργό;... τὸν εἶδα, παπακάρδα...
 εἰς φασὰς ἐρητύρισε μὲ τῆς βροχῆς ὀμβρέλα.

κι' ἐστῆγνῶνε τὸ στοίμα του, ἀκι τοῦθιαν κερὸ
 κρῶσ καὶ καθῶσ.

Τὸν εἶδα ἰδοῦσας νὰ μιλῆ,
 ἀκι τὸν τριγυρίζαν πολλοὶ
 μὲ ὀλογοῦσα σιγήρια.

Κι' εἶδαν ἢ σφάδωνος γι' αὐτὸν
 καθῆνα μόνον σιευτῶν
 σὲ λέγχιμα καὶ σὲ σπῆτια.

Τὸν εἶδα μὲ τοὺς φίλους του ἀκι μὲ τὸν Κατ' ἠγῶνον,
 τὸν εἶδα μὲς τὰ λάβαρα παντοῦσων Συλλόγων,
 τὸν εἶδ' ἀπάνω στὸ βουνό, τὸν εἶδα στὸ λαγκαδί,
 τὸν εἶδα μὲ τὸν Μεταξῆ ἀκι μὲ τὸν Φωτιάδον.

Τὸν εἶδα μὲς στοὺς ὀρετοὺς ἀκι στὴν ψιλλὴ βροσούλα,
 τὸν εἶδα ἀκι στὴν παγωνιά,
 βροσκῶν ἐδέλασαν ἀργῆ,
 ἀκι κότασις πῆταις ἔτρωγε' στὸ σπῆτι τοῦ Κοτούλα.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς βροχῆς
 ἔσυγε κι' ὑποδοχῆς
 ἀκι ξενίας τόσῆς.

Καὶ ὀροφῆικος καιρός,
 κι' ἄλοκοῦλας φλογερῶς
 τρεχῆσαι προπόσεις.

Κι' ὁ Λευτέρης τοῦδ' ἔλεγε: Κότα μου, Κοτούλα μου,
 σ' ἔγω στὴν καρδούλα μου.

Τὸν ὄμιλον τῆς Θεσσαλίας νίκης στάνους ἀκι παλῆταις,
 ἀκι πᾶμῆταις, κι' ἄγραυλοῦς,
 ἀκι σὲ κᾶπῶσ ἀκι σὲ σπληζῆς
 τοῦ Πανὸς ἤχρον αὐλοῦ.

**Λόγος καὶ τοῦ Κρητικῆοῦ
 περὶ τοῦ γεωργικῆοῦ.**

Μὲς' στὸν τόσον ἄντρον
 πρέγει πλῆθος ἀγροτῶν
 μὲ σημαίας ἀλαλαῖον
 ἀκι μουγγυρίων ἀκι βελῆζων.

Τότε σπεῖδουσι οὐκ ὀλίγοι
 ἀκι μορτίτες καὶ καλλήγοι,
 ἀκι ἔσκουζαν στὸν Κρητικῆοῦ
 λύσει τὸ γεωργικῆοῦ.

Πλὴν ἐκείνος εἶπε τότε:
 ὁ τῶν Θεσσαλῶν ἀγροτῆς,
 πῶς μπορεῖ νὰ σκετὸν ἴδῳσ;
 καθῶσ θὰ σκετὸν μιλῶσ.

Θέλει γρῆμα, θέλει κόπους,
 ἀκι προσέτετε κωλιά,
 μὴν ἄκουτε ὀσμῆς κόπους,
 ποῦ σὰς πέρνουσι τὰ μβαλά.

Ἐλθετε' ἐπὶ τὸν κῆλῶσ,
 ἀκι μὲ πέρνουσι τὰ μβαλά σὰς.

